

Barne eztabaidak, gure gauzak

AHOZTAR ZELAIETA
KAZETARIA

Urtebete neraman festetan ibili gabe eta Santutxuko jaietan aukera izan dut. *Herrikoa*-n txanda egiten zebiltzan militante beterano batzuek aitzakia eskaini zidaten barne eztabaidaz mintzatzeko. *Gure gauzak* aspaldian aparkatuta nituen. Urte mordoxka izan ziren *Kremlina*-ren komisarioekin harremanetan eta azken garaio-tan EH Bilduko *friki*-ekin.

Umorearen perspektibaz nahiko nuke jardun, gehiago ez dramatizatzearren batik bat, zeren nabaria baita “disidentzia” eta “ofizialismoaren” arteko zalaparta. Bi mutur horien artean bada go ortzadar bat eta aldarrikatzea merezi du. Gure buruaz barre egin eta proposamenak bideratzeari sanoagoa deritzot, abizen ezberdinetako gure familia honetan aurkariak bilatzeari baino.

Esperientzia pertsonaletik hasiko naiz. Kontuan izan, 1999. urtean *Ardi Beltza* proiektu komunikatibo independentista, ezkertiarra eta internazionalista martxan jartzen parte hartu nuela. Izen hori propio hautatu genuen eta “Aita santuaren” bedeinkapenik gabe jaio zen aldizkari hura. “Vatikanoarekin” apurtzeko ausardia, *Primo de Zumosol*-en garaian, elkar ulertzea eta maitatzearekin lotuta zihoazen. Gure ezberdintasunen gainetik, helburu

amankomunak bilatzearen iparrarekin aritu ginen. Are gehiago, publiko bera zen gure *target object*. Adar ezberdinak zituzten idiak, bat eginik gurdia bultzatzeko asmoarekin.

Ikuspuntu profesionaletik diot me-rezi duela gure frustrazioak modu erakitzailean bideratzea. “Euskaldun txar” honek, abertzale ezkertiar zahar eta berriak elkarlanean jardutea nahiko luke, alde kolektiboaren onurarako izango litzatekeelako. Barkatuko dida-zuelakoan gehituko nuke nire ikerketalanak burutu eta zabaltzeko erraztasun handiagoak izango nituzkeela. Ez nireak direlako, baizik eta iritzi publikoak eskubidea duelako informazio horiek interesgarriak diren aztertzeke, eta militanteek horiek ahalbidetzeko ardura dutelako, beraien arteko eztabaiden gainetik.

Autokritika moduan, nire uste aplean, kritikoak izan garenok pauso bat eman dugu atzera azken urteotan, eta hutsune hori “ofizialismoaren burokratek” eta “disidentziaren demagogoeak” bete dute. Bi talde horietan lagun minak dituen batek diotsue. Ni bi zubi arteko ortzadarraren aldekoa naiz, Txus Martín euskal preso politikoa izan baitzen ezker abertzaleko kimu bilakatu ninduen. ●

Zutik Leon

ITXARO BORDA
IDAZLEA

Zutabe hau irakurriko duzunera, irakurle, Baionako bestak bete-betean dirateke. Zaborrak karriketan. Pixa urrina bazterretan. Zuri eta gorri ase denetan. Taloak han eta hemen. Dantza eta kanta, txarangen gibeletik. Disgustua eta emozioa batera, erraiak uzkailezaino. Zortzi euro soiletan. Gure tabernariak, legenda urbano baten ildotik, sei egunetan urteko benefizioa meta dezaten...

Denboran, Cordeliers karrikan bizi nintzen, eta gaurik sutsuenetan, oren erdia ematen nuen, jendetza zulatuz, 16. zenbakiko etxeko sarrerara heltzen. Gorputz saldo alkoholizatuak nazka

hazten zidan eta beti erabakitzen nuen biharamunean ez nintzela aterako. Kuriositatea deliberoa baino azkarragoa zen eta kanpoan nintzen, Leonen deia entzun orduko.

San Izpiritun ohatzen naiz dagoeneko eta besta eremuan sartzeko zubi puntako kontrola hesia pasatzen dut, beso-muturreko zintatxo berdea erakutsiz, eta beharrean, *moloza* batek eskatuz gero, nortasun agiria ere bai. Santuen Santuan sartzeko baimena ematen didate, baina ez dut gehiago dirua gastatzeko gogorik.

Ivan Illichen arabera, hor kontra-produktiboa bilakatzen naiz. ●